

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 maja 2018 r. S. D. (1) wniósł przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty 8760,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu, do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu, powód wskazał, iż prowadząc działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej- (...) P. D., S. (...) spółka cywilna współpracował z pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. W 2016 r. w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą doszło do powstania zadłużenia po stronie spółki powoda, wynikającej z faktur VAT o nr (...) w kwocie 18 495,98 zł. Powód wraz z P. D. (2), poinformowali pozwaną (wierzyciela) o trudnościach finansowych spółki, wnosząc o rozłożenie zadłużenia na raty, w równych miesięcznych ratach poczynając od listopada 2016 r., podkreślając iż porozumienie stron ma służyć uniknięciu ponoszenia przez strony ewentualnych dodatkowych kosztów. Mimo wniosku P. D. (2), pozwana nie wyraziła zgody na zmianę terminu płatności rat, wobec czego powód wraz z P. D. (2) zgodnie z zawartym porozumieniem, począwszy od dnia 5 listopada 2016 r. przystąpili do spłaty zadłużenia, I rata w kwocie 2320 zł, II rata w kwocie (...) oraz kolejnych VI rat w kwocie po 2312 zł, przy czym na skutek błędu rachunkowego doszło do nadpłaty w kwocie 20,02 zł. Ostatnia rata regulująca zadłużenie wpłacona została dnia 31 maja 2017 r.

Mimo informowania pozwanej o dokonywanych spłatach, poprzez przesyłanie prezesowi pozwanej potwierdzeń przelewu, pozwana wystąpiła z pozwem przeciwko powodowi, na skutek czego uzyskała nakaz zapłaty na kwotę obejmującą kwotę zadłużenia powoda, który po zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności skierowała do egzekucji.

Na skutek zainicjowanego przez pozwaną postępowania egzekucyjnego, już po spłacie V rat, komornik dokonał zajęcia kwoty 356,77 zł, na skutek kolejnych zajęć, komornik wyegzekwował 171,14 zł dnia 6 września 2017 r., 2000 zł dnia 9 stycznia 2018 r., 1212,25 zł i 5000 zł dnia 1 marca 2018 r.

Mimo skierowanego wezwania do zapłaty kwot nienależnie pobranych przez komornika na rzecz pozwanej, pozwana odmówiła spełnienia świadczenia.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi, pozwana zakwestionowała roszczenie powoda co do zasady jak i wysokości, kwestionując okoliczność zawarcia porozumienia, co do ratalnej spłaty zadłużenia. Nadto pozwana kierując wniosek o wszczęcie egzekucji uwzględniła dokonane na dzień skierowania wniosku wpłaty powoda. Pozwana wskazała również, iż dnia 28 grudnia 2016 r. wystawiła na rzecz powoda kolejną fakturę VAT nr (...) na kwotę 3513,29 zł, na poczet której zaliczono należności wpłacane przez powoda, o czym informowano powoda, a powód tej okoliczności nie kwestionował.

W odpowiedzi na odpowiedź na pozew, powód zakwestionował zasadność faktury VAT nr (...), podnosząc również zarzut niewykazania spełnienia świadczenia wynikającego z faktury VAT.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W związku z prowadzoną przez powoda w formie spółki cywilnej- (...) P. D., S. (...) spółki cywilnej w P., powód nawiązał współpracę ze spółką (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. W ramach stosunków stron, pozwana wystawiła na rzecz powoda i P. D. (2) 2 faktury VAT:

- dnia 11 lipca 2016 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 16 605 zł brutto, z terminem płatności do dnia 31 sierpnia 2016 r.;
- dnia 11 lipca 2016 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1890,98 zł, z terminem płatności do dnia 31 sierpnia 2016 r.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 16;
- faktura VAT nr (...) k. 17;
- zeznania świadka P. D. (2) k. 111;
- zeznania świadka K. H. k. 112;
- zeznania świadka A. L. k. 113-114;
- zeznania T. W. k. 189-191;

Wobec uchybienia terminów płatności, pozwana wiadomością e-mail z dnia 25 października 2016 r. poinformował spółkę cywilną, iż wobec braku odpowiedzi na monit dotyczący płatności, kieruje sprawę na drogę postępowania sądowego w zakresie kwoty 18 495,98 zł wraz z odsetkami.

W związku z utratą płynności finansowej spółki cywilnej, powód wraz z P. D. (2) wiadomością e-mail z dnia 26 października 2016 r. zwrócili się do pozwanej o rozłożenie zadłużenia w łącznej kwocie 18 495,98 zł na raty, proponując 5 równych rat, począwszy od listopada 2016 r.

W odpowiedzi wiadomością e-mail z dnia 27 października 2016 r. pozwana przesłała P. D. (2) wzór oświadczenia celem zapoznania się z jego treścią oraz uzupełniania, po czym nadesłanie skanu podpisanego oświadczenia.

W odpowiedzi, P. D. (2) przesłała pozwanej skan podpisanego oświadczenia, rozbijając zadłużenie na 8 równych rat. Nadto P. D. (2) zwróciła się do pozwanej o rozważenie przesunięcia terminu płatności rat do dnia 15- ego każdego miesiąca.

W oświadczeniu datowanym na dzień 28 października 2016 r. P. D. (2) oświadczyła o istnieniu zobowiązania należnego pozwanej z tytułu faktur VAT nr (...) na kwotę 1890,98 zł oraz FS-16/PO/615 na kwotę 16 605 zł. Nadto oświadczyła, iż uznaje ww. wierzytelności jako swój dług oraz zobowiązuje się do jak najszybszej spłaty nie później niż do dnia 5 czerwca 2017 r. w 8 równych ratach po 2312 zł.

Wiadomością e-mail z dnia 4 listopada 2016 r. P. D. (2), zwróciła się do pozwanej o udzielenie informacji, co do wnioskowanego przesunięcia terminy płatności rat z 5 dnia miesiąca do 15 dnia miesiąca.

W odpowiedzi, pozwana oświadczyła, iż nie wyraża zgody, zaś zgodnie z poczynionymi ustaleniami termin płatności przypada 5-ego dnia każdego miesiąca.

Dowód:

- wiadomość e-mail z dnia 25 października 2016 r. k. 33;
- wiadomość e-mail z dnia 26 października 2016 r. k. 32;
- korespondencja e-mail z dnia 27 października 2016 r. k. 31;
- oświadczenie z dnia 28 października 2016 r. k. 197
- korespondencja e-mail z dnia 4 listopada 2016 r. k. 30;
- zeznania świadka P. D. (2) k. 111;
- zeznania świadka K. H. k. 112;

- zeznania T. W. k. 189-191;

Na mocy zawartego porozumienia, powód przystawił do spłaty zadłużenia:

- przelewem z dnia 5 listopada 2016 r. powód uiścił na rzecz pozwanej kwotę 2320 zł tytułem „I rata/8”;

- przelewem z dnia 5 grudnia 2016 r. powód uiścił na rzecz pozwanej kwotę 2324 zł tytułem „II rata + 12 zł I rata”;

- przelewem z dnia 5 stycznia 2017 r. powód uiścił na rzecz pozwanej kwotę 2312 zł tytułem „III rata/8”;

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 5 listopada 2016 r. k. 18;

- potwierdzenie przelewu z dnia 5 grudnia (...). k. 19;

- potwierdzenie przelewu z dnia 5 stycznia 2017 r. k. 20;

- zeznania świadka A. L. k. 113-114;

Pozwem z dnia 3 listopada 2016 r. pozwana wystąpiła do tutejszego Sądu o zasądzenie od powoda S. D. (1) i P. D. (2) solidarnie łącznej kwoty 18 495,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot 1890,98 zł od dnia 1 września 2016 r. do dnia zapłaty i 16 605 zł od dnia 1 września 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Dowód:

- pozew z dnia 3 listopada 2016 r. k. 58-64;

- zeznania świadka P. D. (2) k. 111;

- zeznania świadka A. L. k. 113-114;

- zeznania T. W. k. 189-191;

Dnia 28 listopada 2016 r. pozwana wystawiła na rzecz (...) P. D., S. (...) spółki cywilnej fakturę VAT nr (...) na kwotę 3513,29 zł z terminem płatności do dnia 28 grudnia 2016 r.

Wiadomością e-mail z dnia 28 listopada 2016 r. pozwana poinformowała powoda, iż zamówienie dotyczące ekspozycji D. nie zostało powodowi dostarczone, zaś fakt złożenia zamówienia, obliguje pozwaną do wystawienia faktury VAT, jednakże zamówienie zostanie dostarczone dopiero po uregulowaniu zaległych płatności.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 79;

- wiadomość e-mail z dnia 28 listopada 2016 r. k. 107;

- zeznania świadka P. D. (2) k. 111;

- zeznania świadka K. H. k. 112;

Nakazem zapłaty z dnia 15 grudnia 2016 r. wydanym w sprawie XI GNc 2347/16 Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Na wniosek pozwanej, nadano ww. nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 15 grudnia 2016 r.

Dowód:

- kopia tytułu wykonawczego XI GNc 2347/16 k. 65;
- zeznania świadka P. D. (2) k. 111;

Powód w międzyczasie kontynuował spłatę zadłużenia:

- przelewem z dnia 5 lutego 2017 r. powód uiścił na rzecz pozwanej kwotę 2312 zł tytułem „IV rata”;
- przelewem z dnia 5 marca 2017 r. powód uiścił na rzecz pozwanej kwotę 2312 zł tytułem „V rata (...) s.c.”.

Dnia 24 marca 2017 r. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym P. i Zachód T. S. dokonał zajęcia kwoty 356,77 zł na rachunku bankowym powoda.

Wiadomością e-mail z dnia 24 marca 2017 r. P. D. (2), zwróciła się do pozwanej o nadesłanie podpisanej ugody dotyczącej rozłożenia płatności na raty oraz o wyjaśnienie sytuacji w związku z dokonanym zajęciem komorniczym, wbrew postanowieniom ugody, dotyczącymi niegenerowania dodatkowych kosztów, przesyłając jednocześnie pozwanej zestawienie dokonanych na dzień 24 marca 2017 r. przelewów.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 5 lutego 2017 r. k. 21;
- potwierdzenie przelewu z dnia 5 marca 2017 r. k. 22;
- potwierdzenie przelewu z dnia 24 marca 2017 r. k. 28;
- wiadomość e-mail z dnia 24 marca 2017 r. k. 36;
- zeznania świadka A. S. k. 163;

Dnia 15 marca 2017 r. pozwana sporządziła zestawienie należności przysługującej jej od spółki cywilnej (...) P. D., S. D., w którym wskazano, iż łączna należność z tytułu faktur VAT nr (...) wynosiła 22 009,27 zł, przy czym do zapłaty pozostała kwota 10 429,27 zł.

Tego samego dnia pozwana sporządziła wniosek o wszczęcie egzekucji skierowany do Komornika S. przy Sądzie Rejonowym Szczecin P. i Zachód w S. T. S., wskazując należność główną w kwocie 6915,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 1890,98 zł od dnia 1 września 2016 r. do dnia zapłaty;
- 5025 zł od dnia 1 września 2016 r. do dnia zapłaty

oraz koszty zasądzone w nakazie zapłaty w kwocie 2649 zł.

Dowód:

- lista płatności k. 66;
- wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 15 marca 2017 r. k. 67-70;
- dowód nadania k. 71;

Wiadomością e-mail z dnia 2 kwietnia 2017 r. P. D. (2) zwróciła się do pozwanej o zwrot zajętych wierzytelności w związku z niezasadnie wszczętym postępowaniem egzekucyjnym.

Dowód:

- wiadomość e-mail z dnia 2 kwietnia 2017 r. k. 37;

Wiadomością e-mail z dnia 4 kwietnia 2017 r. pozwana zwróciła się do P. D. (2) o wskazanie daty dokonanej zajęcia i jego kwoty.

Dowód:

- wiadomość e-mail z dnia 4 kwietnia 2017 r. k. 38;

Przelewem z dnia 5 kwietnia 2017 r. powód uiścił na rzecz pozwanej kwotę 2312 zł tytułem „ VI rata/8 (...) s.c.”;

Wiadomością e-mail z dnia 5 kwietnia 2017 r. pozwana zwróciła się do P. D. (2) o wskazanie, czy konto nadal pozostaje zajęte przez komornika.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 5 kwietnia 2017 r. k. 23;

- wiadomość e-mail z dnia 5 kwietnia 2017 r. k. 41;

Wiadomością e-mail z dnia 7 kwietnia 2017 r. P. D. (2), poinformowała pozwaną, iż po interwencji S. D. (1) konto walutowe zostało zwolnione spod zajęcia, jednakże nadal pozostaje zajęte konto w złotych, zaś zajęta kwota 356,77 zł nie została zwrócona.

Dowód:

- wiadomość e-mail z dnia 7 kwietnia 2017 r. k. 41;

- zeznania świadka P. D. (2) k. 111;

Przelewem z dnia 5 maja 2017 r. powód uiścił na rzecz pozwanej kwotę 2312 zł tytułem (...) s.c.”.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 5 maja 2017 r. k. 24;

Przelewem z dnia 31 maja 2017 r. powód uiścił na rzecz pozwanej kwotę 2312 zł tytułem spłaty zadłużenia.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 31 maja 2017 r. k. 25;

Pismem z dnia 20 czerwca 2017 r. pozwana poinformowała powoda, iż wpłata z dnia 7 kwietnia 2017 r. na kwotę 2312 zł oraz część wpłaty z dnia 1 czerwca 2017 r. tj. 1201,29 zł zostały zaliczone na poczet faktury VAT nr (...).

Dowód:

- pismo z dnia 20 czerwca 2017 r. k. 80;

- dowód nadania k. 81;

Wiadomością e-mail z dnia 27 czerwca 2017 r. P. D. (2) zwróciła się do pozwanej o potwierdzenie spłaty zadłużenia.

Dowód:

- wiadomość e-mail z dnia 27 czerwca 2017 r. k. 39;

Pismem z dnia 13 lipca 2017 r. pozwana zwróciła się do komornika z informacją, iż powód dokonał wpłaty na poczet zadłużenia kwoty 3422,71 zł bezpośrednio na rachunek bankowy pozwanej, wobec czego, pozwana ogranicza egzekucję o ww. kwotę, podtrzymując wniosek egzekucyjny w pozostałym zakresie.

Dowód:

- pismo z dnia 13 lipca 2017 r. k. 82;

- dowód nadania k. 83;

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2017 r. Komornik Sądowy przy Sadzie Rejonowym Szczecin P. i Zachód w S. T. S. umorzył postępowanie egzekucyjne co do kwoty 3422,71 zł, ustalając częściowe koszty postępowania na kwotę 171,14 zł.

Dowód:

- postanowienie z dnia 29 sierpnia 2017 r. (KM 427/17) k. 84;

Mimo spłaty zadłużenia na mocy ugody, postępowanie egzekucyjne było kontynuowane, w związku z czym komornik dokonał zajęcia kolejnych wierzytelności:

- dnia 6 września 2017 r. kwoty 171,14 zł;

- dnia 1 marca 2018 r. kwoty 5000 zł;

- dnia 1 marca 2018 r. kwoty 1212,25 zł;

- dnia 9 stycznia 2018 r. kwoty 2000 zł.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 6 września 2017 r. k. 27;

- zajęcie z dnia 1 marca 2018 r. k. 25;

- potwierdzenie przelewu z dnia 1 marca 2018 r. k. 26;

- potwierdzenie przelewu z dnia 9 stycznia 2018 r. k. 29;

Pismem z dnia 24 października 2017 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 722,91 zł w terminie 7 dni tytułem nadpłaty przekazanej komornikowi.

Dowód:

- pismo z dnia 24 października 2017 r. k. 43;

Pismem z dnia 31 października 2017 r. pozwana odmówiła spełnienia świadczenia, wskazując iż w jej ocenie jest ono bezpodstawne, zaś należności z faktur VAT na dzień złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji nie zostały uregulowane,

wobec czego wnioszek ten był zasadny. Nadto pozwana wskazała na nadal istniejące zadłużenie w kwocie 3157,08 zł z tytułu faktury VAT nr (...).

Dowód:

- pismo z dnia 31 października 2017 r. k. 46-47;

Pismem z dnia 27 listopada 2017 r. pełnomocnik powoda poinformował pełnomocnika pozwanej o łączącej strony ugodzie na mocy której powód zobowiązał się do zapłaty 8 równych rat w kwocie po 2312 zł, płatnych do 5 dnia każdego miesiąca, wobec czego skierowanie sprawy do egzekucji było bezpodstawne.

Dowód:

- pismo z dnia 27 listopada 2017 r. k. 44;

Postanowieniem z dnia 1 marca 2018 r. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Pile K. J., podjął postępowanie egzekucyjne, utrzymując w mocy czynności podjęte w sprawie KM 572/17 oraz dokonał zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego powoda, wskazując należność główną w kwocie 5318,99 zł, odsetki od dnia 1 marca 2018 r. w kwocie 51,02 zł, opłatę egzekucyjną w kwocie 654,88 zł, podatek VAT w kwocie 150,62 zł oraz wydatki gotówkowe w kwocie 16,50 zł.

Dowód:

- postanowienie z dnia 1 marca 2018 r. KM 147/18 k. 86;

Na dzień 28 lutego 2018 r. komornik wyegzekwował i wypłacił pozwane kwotę 5370,01 zł. Nadto w depozycie pozostały wyegzekwowane kwoty 975,88 zł, 4844,63 zł.

Dowód:

- karta rozliczeniowa Km 147/18 k. 212;

Pismem z dnia 14 marca 2018 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 8740,16 zł tytułem poniesionych kosztów w związku z bezpodstawnie wszczętym postępowaniem egzekucyjnym, kwoty 20,02 zł tytułem nadpłaty oraz kwoty 2200 zł tytułem odszkodowania, w terminie 14 dni.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 14 marca 2018 r. k. 48;

- dowód nadania i doręczenia k. 49;

Pismem z dnia 17 kwietnia 2018 r. pełnomocnik pozwanej odmówił spełnienia świadczenia, kwestionując okoliczność zawarcia ugody, odmawiając zwrotu wyegzekwowanego świadczenia.

Dowód:

- pismo z dnia 17 kwietnia 2018 r. k. 45;

Na dzień 16 sierpnia 2018 r. cała należność przysługująca pozwanej została zaspokojona w ogólnej sumie 217 936,85 zł.

Dowód:

- zapisy na koncie (...) k. 72-78;

- wydruk z systemu sprzedaży pozwanej k. 85;

- lista płatności rozliczonych k. 102-103;

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione niemal w całości.

Podstawy powództwa powód upatrywał w art. 410 k.c. zgodnie, z którym świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Jednakże w ocenie Sądu, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego i całokształtu sprawy, podstawy rozstrzygnięcia należy upatrywać w art. 471 k.c., na mocy którego dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył zasadności skierowania przeciwko powodowi i P. D. (3) pozwu a w konsekwencji wszczęcia postępowania egzekucyjnego w świetle zawartej przez strony ugody.

Najogólniejszym uzasadnieniem wyroku może być paremia pacta sunt servanda – umów należy dotrzymywać. Powód bezspornie był dłużnikiem pozwanej, w ocenie Sądu na pewno zwrócił się o rozłożenie należności na raty w celu nie generowania dodatkowych kosztów i na pewno do zawarcia takiej umowy doszło.

Zgodnie z art. 353¹ k.c. obowiązująca w prawie zobowiązań zasada swobody umów, która nie mając charakteru absolutnego, doznaje ograniczeń w zakresie treści i celu umowy, ze względu na obowiązujące przepisy ustaw, właściwość (naturę) stosunku prawnego i zasady współżycia społecznego.

W tym zakresie mogą swobodnie decydować o zawarciu lub niezawarciu umowy, wyborze kontrahenta, mogą także dowolnie kształtować treść stosunku obligacyjnego. Tylko w kwestiach przez nie nieuregulowanych znajdują zastosowanie odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego. Korzystając ze swobody kontraktowania strony mogą przyjąć bez jakichkolwiek modyfikacji określony typ umowy uregulowanej normatywnie, zawrzeć umowę nazwaną z równoczesnym wprowadzeniem do niej odmienności, w tym także połączyć cechy kilku umów nazwanych (tzw. umowy mieszane) lub zawrzeć umowę nienazwaną, której treść ukształtują według swego uznania, z zachowaniem ograniczeń art. 3531 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 roku, I CKN 1144/00).

Jak wynika z przedłożonego przez powoda oświadczenia z dnia 28 października 2016 r. wbrew twierdzeniom pozwanej, strony zawarły porozumienie co do spłaty zobowiązania wynikającego z 2 faktur VAT obciążających spółkę cywilną (...) P. D. i S. D.. Na mocy wskazanego oświadczenia P. D. (3) oświadczyła o uznaniu długu wynikającego z ww. faktur VAT w łącznej kwocie 18 495,68 zł, wskazując jednocześnie, iż kwota zobowiązania zostanie zapłacona najpóźniej do dnia 5 czerwca 2017 r. w 8 równych miesięcznych ratach w wysokości 2312 zł.

Strona pozwana kwestionowała okoliczność zawarcia ww. umowy, jednakże zarzuty te okazały się nieprawdziwe. Po pierwsze jak wynika z korespondencji e-mail stron w odpowiedzi na wniosek o zmianę terminów płatności do dnia 15-ego każdego miesiąca, prezes zarządu pozwanej T. W. w wiadomości e-mail z dnia 4 listopada 2016 r. kategorycznie odmówił przesunięcia terminy powołując się na poczynione ustalenia stron. Mając powyższe na uwadze nie sposób uznać, aby prezes pozwanej nie wiedział o zawarciu ww. umowy, jak również nie sposób przyjąć aby umowa ta miała nie wiązać. Po drugie jak wynika z przedłożonych przez powoda potwierdzeń przelewu, począwszy od 5 listopada 2016 r., rozpoczęto spłatę należności, wskazując w tytułach przelewu numery rat, oraz kwotę odpowiadającą wysokością w kwocie wskazanej w umowie (oświadczeniu z dnia 28 października 2016 r.), z wyjątkiem 2 pierwszych rat na skutek omyłki rachunkowej, która została usunięta.

Pozwana kwestionowała zawarcie umowy dotyczącej rozłożenia długu na raty. Sąd ustalił że taka umowa była zawarta, a konsekwencją takiego ustalenia jest uznanie pozwanej za podmiot niewiarygodny w swoich twierdzeniach. Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Sąd Rejonowy stoi na stanowisku że brak zapłaty wierzytelności w terminie jest istotnym problemem dla funkcjonowania całej gospodarki. Brak zapłaty generuje bowiem trudną sytuację dla wierzyciela, który sam posiada swoich kontrahentów. Wierzyciel ma prawo bezwzględnie egzekwować swoją należność. Jeżeli jednak zawiera umowę z dłużnikiem co do rozłożenia długu na raty, czy prolongaty płatności i to w celu uniknięcia „dodatkowych kosztów sądowych” (mail z 26.10.2016 r. - k. 32), to ma obowiązek takiej umowy przestrzegać. W zakresie tak zawartej umowy powstają obowiązki dla obu stron – powód miał zapłacić należność w określonych ratach, a pozwana spółka miała powstrzymać się z generowaniem dodatkowych kosztów sądowych. Naruszenie takich obowiązków uruchamia zdaniem Sądu odpowiedzialność kontaktową ze względu na niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. W ocenie Sądu taka konstrukcja prawna jest trafniejsza, ponieważ nienależne świadczenie dotyczy spełnienia go bez jakiegokolwiek podstawy prawnej, a tutaj zapłata długu wynikała z pierwotnego zobowiązania z dwóch faktur oraz z umowy zawartej między stronami. Gdyby przyjąć nienależne świadczenie jako podstawę żądania trudno byłoby uzasadnić żądanie zapłaty dotyczące kwoty pobranej jako koszty procesu. Pozwana uzyskała bowiem tytuł egzekucyjny gdzie takie koszty były, tyle że zgodne z umową miała ich nie egzekwować. Samo wystąpienie przez pozwaną z pozwem z dnia 3 listopada 2016 r. przeciwko powodowi i P. D. (2), w ocenie Sądu, nie było to naruszenie zasad współżycia społecznego, albowiem wniesienie pozwu i nawet uzyskanie tytułu egzekucyjnego nie prowadzi automatycznie do wszczęcia egzekucji. Złożenie pozwu nawet wobec zawarcia umowy o rozłożenie długu na raty stanowić może swoiste zabezpieczenie dla pozwanej spółki na wypadek nie realizowania przez powoda warunków umowy. Z perspektywy zasad doświadczenia życiowego Sąd stwierdza że przedsiębiorcy tak robią, co więcej często też w toku procesu podnoszony jest argument o ratalnej systematycznej spłacie zadłużenia i mimo to żądania zasądzenia niezapłaconej części długu są podtrzymywane właśnie na wypadek gdyby dłużnik zaprzestał spłat. Jeżeli strony zawarły umowę o rozłożenie długu na raty w celu uniknięcia „dodatkowych kosztów sądowych” i umowa taka zawarta została przed złożeniem pozwu, to wierzyciel składając pozew właśnie na wypadek zabezpieczenia się przed zaprzestaniem spłaty należności, bierze na siebie ryzyko ponoszenia kosztów takiego procesu. W tej sprawie zaopatrzenie ww. tytułu egzekucyjnego w klauzulę wykonalności i skierowanie do egzekucji po uiszczeniu przez powoda w terminie 5 z 8 rat, uznać należało w ocenie Sądu za zachowanie nielojalne w świetle poczynionych przez strony ustaleń.

Kolejnym zarzutem podnoszonym przez pozwaną, było obok roszczenia objętego oświadczeniem także roszczenie wynikające z faktury VAT z dnia 28 listopada 2016 r. nr FS-16/PO/962 na kwotę (...),29 r., na poczet której zaliczano dokonane przez powoda wpłaty, o czym poinformowano powoda pismem z dnia 20 czerwca 2017 r. Po pierwsze nawet jeżeli taka wierzytelność istniała to S. nie miał prawa zaliczyć wpłat rat dokonywanych przez S. D. (1) właśnie na tą wierzytelność. Zgodnie z art. 451 § 1 k.c. to dłużnik w pierwszej kolejności wskazuje, który dług chce zaspokoić. Umowa z października 2016 roku dotyczył spłaty w 8 ratach konkretnej należności z dwóch faktur. Wpłaty musiały być zatem zaliczane na ten dług, a nie na inny. Faktura (...) wystawiona została już po zawarciu porozumienia i rozpoczęciu spłat rat, zatem nie ma możliwości aby strony zawierając umowę brały pod uwagę również tą fakturę. Po drugie zarzut powoda dotyczący niewykazania roszczenia do zasady jak i wysokości w tym zakresie też zasługiwał na uwzględnienie, albowiem pozwana nie wykazała aby dostarczyła towar objęty fakturą, a zgodnie z art. 6 k.c. to na niej w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu. Nadto jak wynika z treści wiadomości e-mail z tego samego dnia, pozwana poinformowała powoda, iż zamówiony towar nie zostanie dostarczony do momentu uregulowania zaległości.

Zgodnie z art. 65 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Celem powoda – ewidentnie wyrażonym w korespondencji mailowej – było uniknięcie „dodatkowych kosztów sądowych”. W tym zakresie pozwana była dłużnikiem i jej działania powodujące takie koszty były naruszeniem zawartej umowy.

Sumując brak jest w ocenie Sądu podstaw do zaliczania dokonywanych przez dłużnika wpłat na poczet jakichkolwiek należności starszych czy nawet przyszłych, w świetle zawartego porozumienia co do spłaty konkretnego zobowiązania- w tym przypadku wynikającego z wystawionych faktur VAT (...). Działanie takie należy za sprzeczne z zawartą umową, ale również i z dobrymi obyczajami oraz zasadami współżycia społecznego. Nadto podkreślić należy, iż mimo tego, jak podniosła strona pozwana, wniosek egzekucyjny uwzględniał dokonane wpłaty i ograniczono w nim kwotę należności głównej to po pierwsze uwzględniał również wpłaty zaliczone na poczet niewymagalnej faktury VAT o czym była mowa powyżej, jak również obejmował koszty postępowania sądowego, których intencją strony było uniknięcie – dlatego zawarto porozumienie co do spłaty.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, w postaci przedłożonych przez strony dokumentów, zeznań świadków oraz reprezentanta pozwanej, stwierdzić należy, iż pozwana swoim nielojalnym działaniem doprowadziła do powstania szkody po stronie powoda. Z tych względów w pkt I zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8760,16 zł na która składają się kwoty: wyegzekwowane przez komornika w toku postępowania egzekucyjnego tj. 356,77 zł, 171,14 zł, 2000 zł, 1212,25 zł i 5000 zł. Powód zadał 8760,18 zł stąd powództwo w takim minimalnym zakresie zostało oddalone

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu – co nie było w istocie kwestionowane przez pozwaną, zaś pozew nadano placówce pocztowej dnia 23 maja 2018 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie normy zawartej art. 100 k.p.c., zgodnie z którą w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód wygrał sprawę w znacznej części 99,99 %.

Koszty poniesione przez powoda to opłata od pozwu 438 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika 1800 złotych, koszt pełnomocnictwa 17 złotych. Daje to sumę 2255 złotych stąd orzeczono jak w punkcie III wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

28.9.2020